

XX

Прийди до мене. Не жахайсь спокою,
Ні самоти, що блудить між гробами
В осінню ніч. Прийди і будь зі мною
Так, як колись, колись давними днями.

Не бійсь життя. Воно вже ген за нами,
Мов спомин цей, далекий дуже-дуже.
Вже ми для себе стали ніби снами
І ніби піснею, що в небі тужить,

Прийди до мене й принеси з собою
Арому піль, засіяних збіжжями,
Прийди з жалями, смутком і тугою,
Так, як колись, колись давними днями.

Вецлар, 6, 1917

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Intermezzo»](#)